

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 27.9. 2018 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Burianové a soudců JUDr. Pavla Bendy a JUDr. Richarda Petráska odvolání obžalovaného Ch. F., nar. xxx v xxx, a poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 21.6. 2018, sp.zn. 3T 59/2018, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d, f) tr.řádu se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

Ch. F.,

nar. xxx v xxx, státní příslušník Švýcarské konfederace, trvale bytem xxx, xxx, xxx, xxx, adresa pro doručování xxx, xxx, xxx, pracovník xxx xxx,

je vinen, že

dne 28.06.2016 v době okolo 20:20 hodin v Xxx-Xxx na Xxx xxx, a to na skalní cestě zvané xxx poblíž ulice Xxx xxx při spouštění poškozeného R. K., nar. xxx, z předskalí, tedy z výšky asi 10 metrů nad zemí, ačkoli si mohl být jako zkušený lezec vědom veškerých možných důsledků svého nedbalého postupu, nezajistil dostatečně volný konec lana zejména tím, že na jeho konci neudělal uzel, aby lano neproklouzlo jisticí pomůckou grigri, a při spouštění poškozeného nekontroloval vedle samotného průběhu spouštění poškozeného i volný konec lana, zejména kolik lana ještě zbývá, aby předešel proklouznutí příliš krátkého lana jisticí pomůckou, což se skutečně stalo a zapříčinilo pád poškozeného z výšky asi 7 metrů na zem, v důsledku čehož poškozený utrpěl tříštivou zlomeninu pravé holenní kosti, tříštivou zlomeninu levé patní kosti a kompresivní zlomeninu 1. a 2. bederního obratle s dobou léčení do 07.11.2016, z hlediska soudně lékařského posouzené jako delší dobu trvající vážná porucha zdraví, tedy těžká újma na zdraví

tedy

jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví

čímž spáchal

přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

Podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 **(tří) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **1 (jednoho) roku**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obviněný povinen nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Regionální pobočka Praha, pobočka pro Hl. m. Prahu a Středočeský kraj se sídlem Na Perštýně 359/6, 110 00 Praha 1, IČ 41197518, částku 120 890 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Ch. F. uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku a byl odsouzen podle téhož zákonného ustanovení k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 1 roku. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla stanovena povinnost obžalovaného zaplatit poškozené Všeobecné

zdravotní pojišťovně, regionální pobočce Praha, pobočka pro hlavní město Praha a Středočeský kraj se sídlem Na Perštýně 359/6, Praha 1, částku 111 459,- Kč.

Podle zjištění soudu I.stupně se obžalovaný dopustil uvedeného přechinu tím způsobem, že ačkoli sportovní lezení na venkovních skalách je rizikovým sportem a při jištění lezce nebo spouštění lezce je zdraví a život v rukou osoby, která lezce jistí, což na osobu, která jistí, klade zvýšený požadavek opatrnosti vyplývající ze zákonné prevenční povinnosti upravené § 2900 občanského zákoníku, porušil obviněný tuto povinnost vyplývající z jeho postavení osoby jistící spouštějícího se lezce tím, že dne 28.06.2016 v době okolo 20:20 hodin v Xxx xxx na Xxx xxx, a to na skalní cestě zvané xxx poblíž ulice Xxx xxx při spouštění poškozeného R. K., nar. xxx, z předskalí, tedy z výšky asi 10 metrů nad zemí, a to tím, že ačkoli si obviněný mohl být sám jako zkušený lezec vědom veškerých možných důsledků svého nedbalého postupu, nezajistil dostatečně volný konec lana zejména tím, že na jeho konci neudělal uzел, aby lano neproklouzlo jisticí pomůckou grigri, a při spouštění poškozeného nekontroloval vedle samotného průběhu spouštění poškozeného i volný konec lana, a to zejména kolik lana ještě zbývá, aby předešel proklouznutí příliš krátkého lana jisticí pomůckou, což se skutečně stalo a zapříčinilo pád poškozeného z výšky asi 7 metrů na zem, v důsledku čehož poškozený utrpěl tříštivou zlomeninu pravé holenní kosti, tříštivou zlomeninu levé patní kosti a kompresivní zlomeninu 1. a 2. bederního obratle s dobou léčení do 07.11.2016, z hlediska soudně lékařského posouzeno jako delší dobu trvající vážná porucha zdraví, tedy těžká újma na zdraví.

2. Proti tomuto rozsudku byla podána odvolání obžalovaným a poškozenou Všeobecnou zdravotní pojišťovnou.

Obžalovaný ve svém odvolání nesouhlasí se závěry soudu I.stupně ve výroku o vině ani trestu. Vytýká mu, že se jako soud nalézací nevypořádal s argumentačními tvrzeními obžalovaného, které uplatnil v rámci hlavního líčení dne 21.6.2018, a právní posouzení věci nebylo řádně odůvodněno. Obžalovaný se hájí tím, že horolezectví je extrémním sportem a svou povahou je u něj riziko vyšší než u běžných sportů, je s ním také spojeno vysoké riziko zranění. Extenzivní interpretaci a aplikaci institutu přípustného rizika ve sportu podle § 31 odst. 1 tr. zákoníku soud I.stupně v odůvodnění rozsudku uvedl, že i když je sportovní venkovní lezení rizikovým sportem, každý kdo se mu aktivně věnuje toto riziko podstupuje dobrovolně, není přesto aplikace institutu přípustného rizika ve smyslu ust. § 31 odst. 1 tr. zákoníku na amatérský sport, jemuž se obžalovaný s poškozeným v rozhodné době věnovali, trestním zákoníkem řešena. Následně však uvedl, že na osobu obžalovaného je nutné hledět jako na osobu se zvláštními znalostmi ve smyslu ust. § 5 odst. 1 a § 2912 odst. 2 občanského zákoníku, na níž jsou právním řádem kladeny vyšší nároky při výkonu činnosti, ke které se zvláštní znalosti vztahují. Na straně jedné tedy soud I.stupně označil sport, jemuž se obžalovaný s poškozeným věnují, za amatérský a v důsledku toho vyloučil aplikaci institutu přípustného rizika ve smyslu § 31 odst. 1 tr. zákoníku na tento případ, ale následně označil osobu obžalovaného za osobu se zvláštními znalostmi ve smyslu § 5 odst. 1 a § 2912 odst. 2 občanského zákoníku. Tím si tvrzení soudu I.stupně odporují.

Obžalovaný však namítá, že soud I.stupně nesprávně posoudil možnost aplikace institutu přípustného rizika ve smyslu § 31 odst. 1 tr. zákoníku na jeho případ. Je toho názoru, že je namísto extenzivní interpretace a aplikace institutu přípustného rizika podle § 31 odst. 1 tr. zákoníku i když se obžalovaný ani poškozený nevěnují horolezectví profesionálně v tom smyslu, že si jím nevydělávají na svou obživu. Navíc v případě tohoto horolezectví nelze s ohledem na charakter provozované činnosti označovat horolezce za profesionální sportovce už z toho důvodu, že možnost zajištění si obživy touto činností je limitována. Bylo přípustné analogické použití institutu vylučujícího protiprávnost činu, tedy § 28 a násl. tr. zákoníku, který uvádí okolnosti vylučující protiprávnost v trestním zákoníku ve prospěch pachatele. Obžalovaný nejednal s úmyslem poškodit nebo ohrozit zdraví poškozeného, ale pouze chtěl dosáhnout slánění poškozeného vzhledem k rychle se zhoršujícímu počasí, které podmínky lezení po skalách

ztěžuje a činí je nebezpečnějším. Trvá na tom, že byla dána okolnost, která vylučuje protiprávnost jeho činu, a sice přípustné riziko ve smyslu § 31 tr. zákoníku, proto se domáhal použití analogie legis. Dále napadenému rozsudku vytýká, že nezohlednil námitky obhajoby ohledně aplikace zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku v této věci a zamítl je bez zdůvodnění. Přitom z tohoto ustanovení vyplývá, že trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, v nichž nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného předpisu. Obžalovaný se v odvolání věnuje výkladu společenské škodlivosti podle platné judikatury. Je přesvědčen, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Vytýká mu, že pokud neuplatnil prostředky trestního práva pouze v případě, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní, postupoval nezákonně a dokonce protiústavně. Dále namítá, že podle stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30.1.2013, sp.zn. Tpjn 301/2012 má ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku beztrestnost pachatele plynoucí z uplatnění zásady subsidiarity trestní represe z hlediska viny přednost před procesním řešením případu ve smyslu § 172 odst. 2 písm.c) tr. řádu. Poukazuje na to, že poškozený R.K. nedal souhlas s trestním stíháním obžalovaného, a proto má zdravotní pojišťovna na vedení trestního stíhání zájem. Přitom podle obhajoby měla v plném rozsahu využít právních prostředků, které jí dávají k náhradě škody civilně právní předpisy a trestní řízení nemá sloužit jako levnější ekvivalent vymáhání vzniklé škody, jenž není spojen se soudním poplatkem a v případě neúspěchu povinností nést nejen náklady na vlastní právní zastoupení, ale i na právní zastoupení protistrany. Je proto toho přesvědčen, že trestní postih za nedbalostní trestné činy při sportovní činnosti neměl přicházet v úvahu, a pokud by k tomu došlo, mělo by to být zdůvodněno mimořádnými skutečnostmi, které se vztahují ke konkrétní posuzované situaci. Takové však neshledává. Bylo by to možné pouze v případě úmyslu obžalovaného poškodit zdraví poškozeného, např. při požití alkoholu nebo jiných omamných a psychotropních látek. Plošná kriminalizace sportovců, kteří nedbalostí způsobili při sportovní činnosti nehodu s následkem na zdraví jiného sportovce je podle obžalovaného v rozporu se společenským zájmem na rozvoji sportu, posouvání hranic lidských výkonů a rozšiřování popularity sportovní činnosti, která je pro život člověka prospěšná.

Nesouhlasí s přísnější právní kvalifikací podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku a namítá, že kvalifikovaná skutková podstata těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti je naplněna jen tehdy, pokud je čin spáchán proto, že pachatel porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce, nebo uloženou mu podle zákona. Obžalovaný se hájí tím, že z porušení ust. § 2900 občanského zákoníku nelze vyvozovat naplnění kvalifikované skutkové podstaty pro porušení důležité povinnosti uložené podle zákona. Je toho přesvědčen, že porušení prevenční povinnosti může být důvodem pro kvalifikaci skutku jako trestného činu ublížení na zdraví z nedbalosti jen co do základní skutkové podstaty. Prevenční povinnost podle § 2900 občanského zákoníku má subsidiární povahu a bylo by nutné zkoumat, zda došlo k porušení některé konkrétní právní povinnosti. Taková právní povinnost, pokud existuje, určuje přesně, jak se má subjekt chovat, aby jeho jednání bylo v souladu s právem. Zároveň však z něj vyplývá, že pokud jeho jednání není s pravidlem v souladu, jedná protiprávně. V daném případě žádná konkrétní právní povinnost neexistuje a jednání obžalovaného lze považovat pouze za nedbalé. Jako znak kvalifikované skutkové podstaty v daném případě nebylo možné posoudit to, co je obsaženo v popisu základní skutkové podstaty trestného činu. Obžalovaný cituje judikaturu Nejvyššího soudu, a to usnesení ze dne 13.9.2011, sp.zn. 7Tdo 1145/2011. Uvádí, že jestliže bylo vedle nedbalostního jednání pachatele přechinu proti životu a zdraví příčinou vzniku právního následku také jednání poškozené osoby, lze tuto okolnost vyjádřit v právní kvalifikaci skutku tím, že se posoudí jen podle základní skutkové podstaty, nikoliv podle kvalifikované skutkové podstaty příslušného přechinu proti životu a zdraví, která je přísněji trestná. Soud I.stupně nevzal v úvahu, že to byl poškozený, který se neuvázal na konec lana, a proto i jeho přičiněním došlo k jeho těžké újmě na zdraví. Dále se dovolává ust. § 2918 občanského zákoníku a pravidla, že

vznikla-li škoda, nebo zvětšila-li se následkem okolností, které se přičítají i jednání poškozeného, povinnost škůdce nahradit škodu se poměrně sníží. Pokud by totiž poškozený škodu nespolutavinil, došlo by k jeho zdravotním následkům v podstatně menším rozsahu.

Pokud nalézací soud obžalovanému vytýká, že se nesnažil dodržet metodiku jištění Českého horolezeckého svazu, namítá, že při jištění poškozeného nevěděl, že je jistící lano krátké a předpokládal, že délka lana bude pro slanění poškozeného dostatečná, když lano s rezervou postačovalo svou délkou k cestě obžalovaného až na zem, tedy až před předskalí. Poškozený se měl podle zmíněné metodiky navázat na konec lana na své straně, což neučinil, v důsledku toho došlo k tomu, že lano bylo na slanění z předskalí příliš krátké a pro slanění poškozeného nestačilo, když i v důsledku nedostatečné délky lana došlo k proklouznutí lana slaňovací pomůckou grigri. Obžalovaný však tuto skutečnost nevěděl, neboť za hranu skály z pohledu ze země na konec lana neviděl, navíc oba jednali pod časovým tlakem a za zhoršené viditelnosti méně obezřetně. Pokud soud I.stupně vycházel z metodiky lezení Českého horolezeckého svazu, podle obžalovaného nejde o závazný předpis, má jen charakter doporučení, ale toto doporučení není v lezecké komunitě plošně dodržováno. V důsledku neuvázání uzlu na konci lana nedošlo k porušení právní povinnosti obžalovaným, neboť při lezení je běžnou praxí, že se uzel na konci lana nedělá. Dále soudu I.stupně vytýká, že nezohlednil závažnější riziko, které v daném okamžiku hrozilo obžalovanému i poškozenému vzhledem k tomu, že se blížila bouřka a začalo pršet. Šlo tedy o závažnější riziko, než jehož se dopustil obžalovaný. Uzavírá své odvolání tím, že rozsudek soudu I.stupně je nepřezkoumatelný, dovolává se Listiny základních práv a svobod a také judikatury Ústavního soudu. Dodává, že lituje, že k celé události došlo, ale necítí se být vinen ve smyslu trestního práva, neboť se snažil svým jednáním zamezit riziku ohrožení života a zdraví poškozeného a sebe samého před bouřkou, resp. před zasažením bleskem. Po pádu poškozeného ze skály navíc zajistil poškozenému lékařskou pomoc, kterou navedl až na místo, kde k pádu poškozeného došlo. Přitom poškozený se horolezectví po svém uzdravení opět věnuje naplno a provozuje je s obžalovaným, kterému naprosto důvěřuje.

Z uvedených důvodů se obžalovaný domáhá, aby odvolací soud rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 zrušil v celém rozsahu a obžalovaného obžaloby zprostil.

Odvolatel, poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna, ve svém odvolání soudu I.stupně vytýká, že se připojila se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení řádně a včas, konkrétně dne 31.5.2017 s prvotními náklady léčení, což doložila, ale zároveň dodala odpovídající podklady prokazující poskytnutí a úhradu zdravotní péče poškozenému a dne 11.12.2017 svůj nárok doplnila o pokračující náklady léčení poškozeného, řádně a včas tuto částku upřesnila a připojila k trestnímu řízení, což opět doložila, neboť opět byly dodány odpovídající podklady prokazující poskytnutí a úhradu zdravotní péče, které zdravotní stav poškozeného ještě vyžadoval. Přitom soud I.stupně výrok o povinnosti obžalovaného k náhradě škody učinil pouze ve výši prvotních nákladů ve výši 111 459,- Kč, nikoliv ve správné výši 120 890,- Kč. Navíc na nesprávnou výši přiznané náhrady škody poškozená upozorňovala soud I.stupně již po obdržení trestního příkazu svým vyjádřením ze dne 24.4.2018. Proto podala proti rozsudku v zákonné lhůtě odvolání podle § 246 odst. 1 písm.d), odst. 2 tr. řádu a podle § 247 odst. 1 tr. řádu.

Navrhla, aby odvolací soud rozhodl po zrušení výroku o náhradě škody, který se jí týká tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen zaplatit Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR na náhradě škody částku 120 890,- Kč.

3. Odvolací soud přezkoumal z podnětu obou podaných odvolání napadený rozsudek podle § 254 odst. 1 tr. řádu, zákonnost a odůvodněnost jeho výroků, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání. Poté dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je částečně důvodné a pokud jde o odvolání Všeobecné zdravotní pojišťovny, přiznal mu plnou důvodnost.

S argumenty odvolání obžalovaného nelze souhlasit v tom, že by rozsudek byl nepřezkoumatelný, jak tvrdí. Souhlasit nelze pouze se závěry soudu I.stupně pokud jde o použití

vyšší trestní sazby na základě přísnější právní kvalifikace, kterou užil. Skutkový stav však zjistil správně, potřebné důkazy provedl v souladu s trestním řádem a nelze mu ohledně toho nic vytknout. Jak k těžkému ublížení na zdraví poškozeného došlo, zjistil správně z výpovědi obžalovaného i poškozeného, které se v popisu jednání neliší, s výjimkou názoru na to, zda metodika jištění Českého horolezeckého svazu je závazná či není závazná, kdy obžalovaný popírá její závaznost a poškozený ji naopak za závaznou považuje. Poškozený také řádně popsal následky zranění a především se zabýval dobou, po kterou byl omezen v běžném způsobu života, v čem toto omezení spočívalo a jaké má zdravotní následky úrazu. Jak z lékařských zpráv, tak ze znaleckého posudku zjistil soud I.stupně správně zranění, průběh a dobu jeho léčení. Nelze mu ani vytknout, že vycházel z pravidel Českého horolezeckého svazu, pokud jde o to, jakým způsobem si měl obžalovaný počínat a jaký jeho postup způsobil pád poškozeného při jištění. Odvolací soud však nesouhlasí s jeho závěrem, že obžalovaný byl při společném lezení s poškozeným v postavení osoby se zvláštními znalostmi ve smyslu § 5 odst. 1 a § 2912 odst. 2 občanského zákoníku. Ohledně výkladu ust. § 31 tr. zákoníku o přípustném riziku je třeba vycházet z odst. 1, podle něhož subjektem rizikového jednání je vždy jen profesionál za předpokladu, že jedná v rámci zaměstnání, povolení, postavení nebo funkce, ale nemůže jím tedy být soukromá osoba, ani profesionál v rámci soukromých aktivit. Lezení po skalách bylo hobby obžalovaného i poškozeného, lezli spolu, navzájem se jistili a museli si v důsledku toho i věřit. V daném případě však došlo k porušení pravidel lezení, která jsou spojena s nutnou opatrností, právě proto, že spěchali, chtěli se vyhnout nepříznivému počasí. Argumentům odvolání je třeba odporovat tím, že vzhledem k porušení pravidel lezení s přihlédnutím k situaci, v níž se oba nacházeli, není vyloučena trestní odpovědnost obžalovaného. Bylo úkolem soudu I.stupně zjistit, zda mezi údajným porušením povinností obžalovaného a následkem trestného činu je příčinná souvislost. Soud I.stupně se však tímto vůbec nezabýval. Povinnost představovaná § 147 odst. 2 tr. zákoníku by musela být uložena zákonem nebo jiným právním předpisem. V daném případě metodika Českého horolezeckého svazu nebyla právním předpisem ani pravidly s potřebnou autoritou, aby dosahovala tohoto statutu. Soud I.stupně tedy dovodil “důležitou povinnost obžalovaného“ nesprávně vzhledem ke konkrétním okolnostem skutku. Na druhé straně však nelze přijmout ani obhajobu obžalovaného, že šlo o nešťastnou souhru náhod. Úvahy obhajoby v tom smyslu, že poškozený nedal souhlas s trestním stíháním s ohledem na ustanovení § 163 odst. 1 tr. řádu jsou ve vztahu k situaci v trestní věci irelevantní.

Soud I.stupně správně popsal skutek, popis vycházel z výpovědi obžalovaného, jeho doznání, i výpovědi poškozeného. Prokázaná nedbalost obžalovaného vedla k závažnému pádu poškozeného a k jeho závažnému zranění. Za významné považoval odvolací soud i zjištění, že pouze obžalovaný znal délku lana, které k lezení zajistil a přinesl, poškozený nikoliv, jak se v průběhu řízení k tomu vyjádřil. Závěr soudu I.stupně, že obžalovaný poškozenému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví (§ 147 odst. 1 tr. zákoníku) lze přijmout, neboť vychází z provedených důkazů. Správná je také poznámka soudu I.stupně, že poškozený se sice neuvázal až na konec lana, jak metodika lezení doporučuje, ale tato skutečnost s ohledem na závěry soudu I.stupně neměla vliv na jeho pád a v důsledku toho nelze dovodit i jeho zavinění zranění. Je třeba připomenout k argumentům odvolání obžalovaného, že právě i porušení pravidel lezení, byť jen doporučených, ale uznávaných a prověřených, vzhledem k situaci, kdy obžalovaný s poškozeným spěchali a obžalovaný nebyl dostatečně opatrný, znamená trestní odpovědnost obžalovaného, k čemuž může dojít u jakéhokoliv sportu, který je někdy vázán i přísnějšími pravidly jako je tomu např. u hráčů ve fotbale. Lze pochopitelně souhlasit s obhajobou obžalovaného, že zranění poškozenému způsobil nechtěl, ovšem jednal nedbale, dostatečně ho nezajistil a nevyčkal, až se ozve signál, že poškozený slani. Význam nemá ani skutečnost, že horolezci v případě dokonalé souhry většinou nečiní na konci lana uzol, který má zabránit proklouznutí. Pokud však nedochází častěji k takovým závažným zraněním, svědčí to o tom, že přesto nejsou nedbalí a svého spolulezce jistí až do doby bezpečného dosažení pevného postavení a nepřipustí proklouznutí lana. Ve prospěch obžalovaného nelze hodnotit ani

skutečnost, že poškozený nadále s obžalovaným kamarády a společně se věnují tomuto sportu, i když hybnost končetiny poškozeného je již omezena

Jednání obžalovaného svědčí o vědomé nedbalosti (§ 16 odst.1 písm.a) tr.zákoníku). Nedostatečně zhodnotil nebezpečí a podcenil možné závažné následky svého jednání. Přitom měl a mohl si vzhledem ke svým zkušenostem v tomto sportu důsledky své neopatrnosti představit. Mezi porušením míry potřebné opatrnosti obžalovaným a zraněním poškozeného je příčinná souvislost.

Další argumenty odvolání obžalovaného však s ohledem na své závěry již neuznal.

V důsledku toho odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm.b) tr. řádu napadený rozsudek zrušil pro jeho vady v celém rozsahu a po převzetí skutkových zjištění a popisu skutku s výjimkou vynechání pasáží, které se týkaly přísnější právní kvalifikace, rozhodl že obžalovaný se dopustil přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku. Trestní sazba činí až dvě léta nebo zákaz činnosti. Vzhledem k tomu, že soud I.stupně, který uznal obžalovaného vinným přísnější právní kvalifikací, mu uložil trest odnětí svobody při samé spodní hranici zákonné trestní sazby, odvolací soud snížil původně uložený trest na polovinu. Délku zkušební doby, tedy minimální, převzal z rozsudku soudu I.stupně podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku v trvání jednoho roku. Trest je výchovný a měl by zaručit splnění svého účelu, neboť obžalovaný nikdy soudně trestán nebyl.

Tím vyhověl odvolání obžalovaného v podstatném rozsahu.

4. Pokud jde o odvolání poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, je třeba připomenout, že právo zdravotní pojišťovny na náhradu škody v trestním řízení, které spočívá v tom, že pojišťovna uhradí náklady na léčení svého pojištěnce, jímž byl poškozený, v příčinné souvislosti s tím, že mu bylo zaviněným protiprávním jednáním třetí osoby způsobeno poškození na zdraví, je zakotveno v ust. § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., v platném znění. Nejde podle judikatury o nárok na náhradu škody na zdraví poškozeného podle občanského zákoníku, ale jde o speciální právní předpis, který založil samostatný nárok zdravotní pojišťovny vůči třetím osobám, s nimiž není ve smluvním vztahu, na náhradu jí vynaložených nákladů zdravotní péče, jsou-li zákonné předpoklady splněny. Ohledně zranění, jak bylo shora zmíněno, je třeba uvést, že nebylo prokázáno, že by poškozený svým porušením metodiky, jak již bylo shora zmíněno, si předmětné zranění sám způsobil, nebo že by jeho spoluvina byla natolik významná, že by bylo nutné ve výroku o náhradě škody o ní uvažovat. Navíc pokud je poškozený účastníkem pojistného vztahu se zdravotní pojišťovnou, ta by ani nemohla, neboť na to nemá právo, v adhezním řízení požadovat náhradu škody právě po něm, neboť takové právo jí nenáleží podle občanského zákoníku a ani podle shora citovaného zákona č. 48/1997 Sb., v platném znění. Pojišťovna prokazatelně uhradila náklady na léčení svého pojištěnce v příčinné souvislosti s tím, že mu bylo zaviněným protiprávním jednáním obžalovaného způsobeno poškození na zdraví.

Soud I.stupně pochybil, pokud se nedostatečně seznámil se spisem, nezabýval se připojením a vyčíslením nároku na náhradu škody poškozeného, které mu byly řádně doručeny do spisového materiálu. Doplnění nároku na náhradu škody provedla VZP ČR již dne 11.12.2017 na částku 120 890,- Kč, její připojení v přípravném stadiu s první částí nároku bylo řádné a včasné, ale s ohledem na to, že nadále léčení poškozeného pokračovalo, vyčísliila zbytek svého nároku na náhradu škody dalším doloženým připojením. V důsledku toho měla plné právo na to, aby jí byl přiznán celý prokázaný nárok Proto byl odvolacím soudem napadený rozsudek zrušen i podle § 258 odst. 1 písm.f) tr. řádu vzhledem k pochybení nalézacího soudu i ve výroku o náhradě škody.. S argumenty odvolání poškozené lze souhlasit, neboť odpovídají skutečnosti. Z uvedených důvodů rozhodl odvolací soud i o povinnosti obžalovaného nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR celou majetkovou škodu, částku 120 890,- Kč, která byla poškozenou řádně doložena.

Proto bylo rozhodnuto o odvoláních obžalovaného a poškozené tak, jak je z výroku rozsudku odvolacího soudu patrné.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný. Tento rozsudek není možno napadnout odvoláním, lze však proti němu podat ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha dne 27. září 2018

JUDr. Eva Burianová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Vacková